Dreptul de deducere al TVA. Cerinţe referitoare la facturi

Cu ocazia analizării de către fisc a cererilor de rambursare a TVA, una dintre problemele frecvente este cea referitoare la facturi. Mai exact, sub diverse pretexte anumite facturi sunt considerate neconforme şi astfel se refuză exercitarea dreptului de deducere al TVA.

De cele mai multe ori, acest refuz este *per se* contrar unei jurisprudenţe a Curţii de Justiţie a Uniunii Europene, pronunţate în interpretarea Directivei a şasea şi respectiv a Directivei 2006/112/CE care tinde să acorde prevalenţă fondului asupra formei. Spre pildă, Curtea de Justiţie s-a pronunţat în sensul interzicerii, în contextul unui mecanism de taxare inversă, a unei legislaţii retroactive destinate să priveze de dreptul de deducere al TVA persoanele care nu corectau facturile emise şi nu depuneau un decont de TVA suplimentar, deşi fiscul dispunea de toate informaţiile necesare pentru a determina persoana obligată să achite TVA şi cuantumul acestui impozit (afacerea C-392/09, *Uszodaépítö*).

În cazul unei sume menţionate eronat cu titlul de TVA pe o factură (în condiţiile în care taxa nu era datorată), ca parte a preţului total al serviciilor, această sumă nu poate fi considerată TVA şi nu poate fi prelevată cu acest titlu (afacerile reunite C-78/02, C-79/02 şi C-80/02, *Maria Karageorgou, Katina Petrova* şi *Loukas Vlachos*).

În fine, conform unei alte hotărâri, principiul neutralităţii fiscale a TVA impune autorităţilor naţionale să permită contribuabililor ajustarea TVA facturate în mod eronat, în condiţiile în care aceştia au eliminat într-un interval rezonabil riscul oricărei pierderi de venituri fiscale la

buget.

Într-o asemenea situaţie, ajustarea TVA nu poate fi condiţionată de faptul ca emitentul facturii să fi acţionat cu bună-credinţă (afacerea C-454/98, *Schmeink & Cofreth AG & Co. KG*).

Materialul a fost publicat in Newsletterul Costas, Negru & Asociatii

COSTAȘ, NEGRU & ASOCIAȚII